

Kitab Daniel - Nomer Tujuh Belas

Hubungan Nubuatan: Patung Emas Nebukadnésar jeung Hukum Minggu

Jeff Pippenger

2023-12-12

Nyi White remen nyaruah arca emas di dataran Dura salaku hukum Minggu.

“Hiji Sabat berhala geus didirikeun, sakumaha arca emas didirikeun di dataran Dura. Jeung sakumaha Nebukadnesar, raja Babul, ngaluarkeun parentah yén sakur anu teu daék sujud jeung nyembah ka ieu arca kudu dipaéhan, kitu deui bakal diumumkeun yén sakur anu henteu ngajénan lembaga Minggu bakal dihukum ku panjara jeung pati. Ku kituna Sabat Gusti diinjak-injak. Tapi Gusti geus ngadawuh, ‘Cilaka jalma-jalma anu netepkeun katetepan anu teu adil, jeung anu nyerat katindesan anu geus maranéhna tangtukeun’ [Yesaya 10:1]. [Sepanya 1:14–18; 2:1–3, quoted.]” Manuscript Releases, volume 14, 91.

Dina petikan husus ieu, Sister White ngarujuk kana kitab Zephaniah, sarta ku ngalakukeun kitu manehna nambahan kana patalina nubuat antara Daniel pasal dua jeung pasal tilu. Zephaniah nétélakeun yén umat Allah kudu ngumpul babarengan saméméh parentah éta dikaluarkeun. Anjeunna ogé nétélakeun hiji amanat tarompet, anu mangrupa lambang amanat peringatan anu ditujukeun ngalawan kota-kota (Nagara-nagara Bagian) jeung munara-munara (Gereja-gereja). Anjeunna nétélakeun hiji pangumpulan, anu mangrupa unsur tina “tujuh kali,” anu kajadian nalika doa Leviticus dua puluh genep dipanjatkeun. Anjeunna nétélakeun hiji “bangsa anu teu dipikahayang,” bari sakaligus nekenkeun datangna pangadilan éksékutip Allah anu dimimitian dina hukum Minggu sarta beuki ngaronjat nepi ka Kadatangan Kristus anu Kadua.

Anu miheulaan dekrit hukum Minggu téh nyaéta kabentukna gambar sato galak. Kabentukna gambar sato galak téh mangrupa ujian nu katingali ku panon anu nyanghareupan jalma-jalma umat Allah, anu saméméhna geus lulus dina ujian dahareun. Saméméh dekrit éta, anu mangrupa nu katilu (ujian litmus), umat Allah, anu ku Sepaniah diidentifikasi minangka “bangsa anu henteu dipikahayang,” dipanggero supaya ngariung babarengan. Nubuat kahiji dina kitab Ezekiel téh nyaéta amanat pangariungan, tapi éta ngan kacumponan pikeun jalma-jalma anu ngaku kana kaayaan maranéhna anu paburencay sarta ngadoa doa Imamat dua puluh genep, sakumaha anu dipigawé ku Daniel, dina pasal salapan.

Poé agung PANGERAN geus deukeut, enya, geus deukeut, sarta ngagancang pisan, nyaéta sora poé PANGERAN; jelema perkasa bakal ngajerit di dinya kalawan pait. Poé éta téh poé murka, poé kasusah jeung kasangsaraan, poé karuksakan jeung kabinasaan, poé poék jeung kagelapan, poé méga jeung poék nu kandel, poé tarompét jeung alarem ngalawan kota-kota bénténg, jeung ngalawan munara-munara anu luhur. Jeung Kami baris ngadatangkeun kasangsaraan ka manusa, nepi ka maranéhna bakal leumpang kawas jelema buta, sabab maranéhna geus ngalakukeun dosa ka PANGERAN; jeung getih maranéhna bakal dituang kawas lebu, jeung daging maranéhna kawas tai. Boh pérak maranéhna boh emas maranéhna moal bisa nyalametkeun maranéhna dina poé murka PANGERAN; tapi sakuliah nagri bakal

dihakan ku seuneu timburu-Na; sabab Anjeunna bakal ngabasmi kalayan gancang sakur anu nyicingan nagri éta. Kumpulkeun maranéh, enya, kumpul, hé bangsa anu teu dipikahayang; saméméh putusan éta ngalahir, saméméh poé éta kaliwat kawas sekam, saméméh amarah PANGERAN anu ngagedur datang ka maranéh, saméméh poé amarah PANGERAN datang ka maranéh. Téangan PANGERAN, hé sakabéh anu lemah lembut di bumi, anu geus ngalakonan pangadilan-Na; téangan kabeneran, téangan kalemesan: meureun maranéh bakal disumputkeun dina poé amarah PANGERAN. Sepanya 1:14–2:3.

Dina Kitab Suci, “jalma anu perkasa” téh nyaéta jalma anu ngabogaan kakawasaan, sarta rujukan anu kahiji ngeunaan “jalma anu perkasa” téh nyaéta Gideon.

Tuluy sumping hiji malaikat PANGERAN, tuluy linggih di handapeun tangkal ek anu aya di Opra, milik Yoas urang Abiezri; ari putrana, nya eta Gideon, keur ngirik gandum di gigireun pangperesan anggur, sangkan nyumput ti urang Midian. Geus kitu malaikat PANGERAN nembongan ka anjeunna, sarta ngandika ka anjeunna, “PANGERAN nyarengan maneh, he lalaki gagah wanter.” Gideon ngawaler ka anjeunna, “Nun Gusti abdi, upami enya PANGERAN nyarengan ka kami, naha sagala ieu tumiba ka kami? Jeung di mana sagala mujijat-Na anu kungsi dicaritakeun ku karuhun kami, pokna, ‘Naha lain PANGERAN anu mingpin urang kaluar ti Mesir?’ Tapi ayeuna mah PANGERAN parantos ngantunkeun kami, sarta masrahkeun kami kana leungeun urang Midian.” Tuluy PANGERAN neutep ka anjeunna, sarta ngandika, “Maneh indit ku kakawasaan ieu anu aya dina maneh, tangtu maneh bakal nyalametkeun Israil tina leungeun urang Midian; naha lain Kami anu ngutus maneh?” Saur anjeunna ka Mantenna, “Nun Gusti abdi, ku naon abdi bade nyalametkeun Israil? Tingali, kulawarga abdi panghina-hinana di Menase, sarta abdi anu pangleutikna di bumi rama abdi.” Sarta PANGERAN ngandika ka anjeunna, “Tangtu Kami bakal nyarengan maneh, sarta maneh bakal neunggeul urang Midian saperti hiji jalma wungkul.” Hakim-hakim 6:11–16.

Dina buku Zepaniah, jalmi perkasa, anu ogé Gideon, bakal ngagorowok kalayan pait. Kecap “ngagorowok” mangrupa lambang tina Midnait Crai dina poé-poé panungtungan, sarta kecap “pait” ngagambarkeun amarah anu bener. Gideon, atawa “jalmi perkasa” dina Zepaniah, mangrupa lambang tina amanat Élias anu miboga tanggung jawab pikeun nembongkeun ka umat Allah dosa-dosa maranéhna, sarta tangtu ogé dosa-dosa karuhun maranéhna.

Gorowok sing tarik, ulah nahan-nahan, angkat sora maneh siga tarompet, jeung béjakeun ka umat Kami palanggaranana, sarta ka turunan Yakub dosa-dosana. Yesaya 58:1.

Sakabéh nabi silih saluyu dina poé-poé panungtungan, ku kituna talatah tarompét dina kitab Yesaya ogé mangrupa “ceurik” ti lalaki perkasa dina kitab Sepanya, nyaéta Gidion, sarta maranéhna kabéh keur nandaan utusan Élia jeung padamelanana dina poé-poé panungtungan. Dina kitab Yesaya, ayat-ayat di handap ieu nandaan dosa-dosa maranéhna minangka kasombongan kana anggapan sorangan, sabab maranéhna percaya yén sabenerna maranéhna keur nyembah jeung ngaladénan Gusti.

Acan maranéhna neangan ka Kami unggal poé, sarta resep nyaho jalan-jalan Kami, saperti hiji bangsa anu ngalakonan kabeneran jeung henteu ninggalkeun katetepan Allahna; maranéhna nanya ka Kami ngeunaan katetepan kaadilan; maranéhna resep ngadeukeutan ka Allah. Yesaya

58:2.

Tangis pait nu lalaki gagah téh nyaéta amanat tina Sasambat Tengah Peuting, anu ngawengku panyingkepan yén 18 Juli 2020 téh mangrupa dosa kamomong ka PANGERAN anu kudu dipertobatkeun sarta diaku. Inti poko tina amanat Sasambat Tengah Peuting téh nyaéta kabentukna gambar sato galak, jeung pangadilan anu satuluyna didatangkan ku Islam ka Amérika Sarikat, tuluy ka sakuliah dunya.

Nalika doa Imamat dua puluh genep kacumponan dina ahir padang gurun tilu satengah poé dina Wahyu sabelas, anu mulya jeung anu hina bakal dipisahkeun. Anu wijaksana jeung anu bodo bakal miboga minyak emas éta atawa henteu, sarta dina waktu éta maranéhna bakal jadi saperti “hiji jelema”-na Gideon. Numutkeun ka Sepanya, saméméh dekrit hukum Minggu, Gideon, anu nyaéta Elia, anu nyaéta Yehezkiel, anu nyaéta lalaki gagah perkasa, bakal nampilkeun amanat Ceurik Tengah Peuting, babarengan jeung kapahitan tina némbongkeun ka umat Allah dosa maranéhna dina milu ilubiung dina ramalan 18 Juli 2020, sarta usaha maranéhna anu teu bisa dibenerkeun pikeun ngabéla ramalan éta sanggeus éta pisan-pisan gagal.

Séfania nyebutkeun ngeunaan hiji kumpulna umat Allah dina poé-poe panungtungan anu miheulaan kana dekrit hukum Minggu. Kumpulna éta ogé dilambangkeun ku nubuat kahiji Yéheskiel dina pasal tilu puluh tujuh.

Ku kituna kuring nimbalan sakumaha anu diparéntahkeun ka kuring; sarta waktu kuring keur nimbalan, aya sora, jeung tempo, aya hiji guncangan, tulang-tulang éta ngahiji, unggal tulang kana pasanganna. Jeung nalika kuring niténan, témbong urat-urat jeung daging nembongan dina éta, sarta kulit nutupan éta di luhurna; tapi can aya napas di jerona. Ezekiel 37:7, 8.

Yéhéziél ngaramalkeun ka tulang-tulang garing anu ngagolér paéh di jalan kota éta dina Wahyu pasal sabelas, tempat ogé Gusti urang disalibkeun. Mimitina maranéhna dihimpun heula babarengan.

Jeung mayit maranéhna bakal ngagoler di jalan kota gedé éta, anu sacara rohani disebut Sodom jeung Mesir, tempat ogé Gusti urang disalibkeun. Jeung jalma-jalma tina rupa-rupa bangsa, kulawarga, basa, jeung umat bakal ningali mayit maranéhna salila tilu poé satengah, sarta moal ngidinan mayit maranéhna dikurebkeun kana kuburan. Jeung maranéhna anu cicing di bumi bakal suka bungah ku hal éta, sarta mararéntah suka cita, jeung bakal silih kirim hadiah; sabab dua nabi ieu geus nyiksa maranéhna anu cicing di bumi. Wahyu 11:8–10.

Aranjeunna keur dikumpulkeun nalika tilu satengah poé geus nepi ka ahirna. Tilu satengah poé ngalambangkeun mangsa nungguan dina Mateus pasal dua puluh lima, tapi ogé mangrupa paburencayna “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep. Jalma-jalma anu dikumpulkeun téh saméméhna geus kaburencay, sarta Zefanya nyebut maranéhna salaku “bangsa anu teu dipikahayang.” Bangsa anu teu dipikahayang téh nyaéta jalma-jalma anu geus paéh di jalan-jalan bari dunya girang ku mayit-maréka, tapi anu tuluy dikumpulkeun babarengan sarta saterusna jadi bangsa anu jadi sasaran serangan kakawasaan naga dina poé-poe panungtungan, anu ngangkat palacuran Tirus jadi kapala maranéhna.

Hiji Lagu atawa Jabur Asap. Mugia Gusti Allah ulah cicing; ulah nahan diri, jeung ulah ngembeng, nun Gusti Allah. Sabab, tenjo, musuh-musuh Gusti nyieun kaributan; jeung jalma-jalma anu ngabencian ka Gusti geus ngangkat sirah. Maranéhna geus ngayakeun musyawarah licik ngalawan umat Gusti, jeung parantos rembugan ngalawan jalma-jalma pilihan Gusti anu disumputkeun. Maranéhna geus ngadawuh, “Hayu, urang tumpes maranéhna supaya ulah deui jadi hiji bangsa, sangkan ngaran Israil ulah aya deui dina pangéling-éling.” Sabab maranéhna geus rembugan babarengan dina hiji kasaluyuan; maranéhna geus nyieun pasatuan ngalawan ka Gusti. Jabur 83:1–5.

Maksud maranéhna nyaéta pikeun nyokot Israil rohani dina poé-poé panungtungan sarta miceun maranéhna kana tungku seuneu Nebukadnésar. Nalika tulang-tulang paéh mula-mula ngadéngé “sora” Yesaya, anu ngagero pesen Ceurik Tengah Peuting, maranéhna masih kénéh aya di padang gurun salila tilu satengah poé. Saterusna maranéhna kudu milih pikeun narima atawa nolak Sang Panglipur anu ku Kristus dijangjikeun bakal diutus, anu ngayakinkeun maranéhna ngeunaan dosana tanggal 18 Juli 2020.

Hiburkeun, hiburkeun umat Kami, saur Allah maraneh. Ucapkeun kecap panglipur ka Yerusalem, sarta pekakeun ka manehna, yén mangsa peperanganana geus réngsé, yén kasalahanana geus dihampura; sabab tina panangan PANGERAN manehna geus narima dua kali lipet pikeun sakabéh dosana. Aya sora anu ngagorowok di padang gurun: Sadiakeun jalan pikeun PANGERAN, lempengkeun di tanah gurun hiji jalan raya pikeun Allah urang. Unggal lebak bakal diangkat, sarta unggal gunung jeung pasir bakal direndahkeun; anu bengkok bakal dijieun lempeng, jeung tempat-tempat anu garinjul bakal dijieun rata. Mangka kamulyaan PANGERAN bakal dinyatakeun, sarta sakabéh mahluk jasmani bakal nenjo éta babarengan; sabab sungut PANGERAN geus ngandika kitu. Yesaya 40:1–5.

Petikan anu ngaidéntifikasi padamelan sora anu ngagorowok di padang gurun ngandung sawatara katerangan anu kacida rinci. Pesenana bakal dumasar kana hiji wahyu ngeunaan tabiat Kristus, sakumaha kagambar ku kanyataan yén “kamulyaan,” anu mangrupa tabiat Kristus, bakal diungkabkeun. Wahyu Yesus Kristus anu dibuka segelna pas saméméh ditutupna panto kasempetan bakal mangrupa kabukana tabiat Kristus, sakumaha kagambar ku unsur tabiat-Na anu dilambangkeun minangka Alfa jeung Omega. Éta ogé bakal diungkabkeun yén tabiat-Na téh “bebeneran.”

Jéntréna deui nyaéta yén nalika sora éta mimiti ngagorowok, anjeunna masih aya di padang gurun salila tilu satengah poé, sabab anjeunna ngagorowok di padang gurun. Sacara profétis, nalika pagawéanana dimimitian, dua saksi éta masih kénéh paéh di jalan anu ngaliwatan lebak Yézékiel. Kanyataan husus séjén nyaéta yén nalika sora éta ngamimitian pagawéanana, sakumna dunya bakal boga aksés kana éta amanat. Paniténan séjén nyaéta yén éta amanat dipasihkeun dina mangsa poé-poé panungtungan nalika Kristus keur mupus dosa-dosa saratus opat puluh opat rébu, sabab kajahatan maranéhna geus dihampura. Kanyataan anu matak prihatin anu ogé diungkabkeun “baris demi baris,” nyaéta yén ngan jalma-jalma anu nyumponan sarat Injil anu bakal nampa panghampura anu keur dilaksanakeun dina sajarah éta.

Ngan jalma-jalma anu ngaréspon kana tungtutan-tungtutan anu patali jeung doa Imamat dua puluh genep wungkul anu bakal dihapus dosa-dosana jeung dosa-dosa karuhunna, sabab maranéhna geus narima “rangkep dua pikeun sakabéh dosa-dosana.” “Leungeun” Gusti anu patali jeung dosa-dosana jeung dosa-dosa karuhunna téh mangrupa lambang tina kuciwa anu kahiji, nalika Gusti nahan panangan-Na kana hiji kasalahan anu ngahasilkeun kuciwa anu kahiji. Dina sajarah Millerite, panangan-Na nyegah umat Allah tina ningali hiji bebeneran anu disumputkeun. Panangan-Na dina sajarah éta ngawakilan pangapingan ilahi-Na. Dina poé-poé panungtungan, panangan-Na ngawakilan panolakan umat Allah kana hiji bebeneran anu geus diungkabkeun ku Allah, sarta panangan-Na harita ngawakilan pangadilan ilahi-Na.

Ku sora dina nubuat kahiji Yehezkiel, anu paéh dihijikeun deui, tapi can acan nangtung jadi hiji pasukan anu perkasa. Nubuat kadua dina Yehezkiel pasal tilu puluh tujuh ngalaksanakeun éta ku mawa napas anu asalna ti opat angin.

Mangka anjeunna ngandika ka abdi, “Ramala ka angin, ramala, eh anak manusa, sarta ucapkeun ka angin, Kieu timbalan Gusti Allah: Heu napas, datanglah ti opat penjuru angin, sarta hembuskeun ka ieu jalma-jalma nu geus paéh, supaya maranéhna hirup.” Ku kituna abdi ngaramal sakumaha anu diparéntahkeun ka abdi, sarta napas éta asup ka maranéhna, tuluy maranéhna hirup, jeung nangtung dina suku maranéhna, jadi hiji balad anu pohara gedéna. Tuluy Anjeunna ngandika ka abdi, “Eh anak manusa, ieu tulang-tulang teh sakumna kulawarga Israil; ieu maranéhna nyarita, ‘Tulang-tulang kami geus garing, harepan kami geus sirna; kami geus kapisah ti bagian kami.’ Ku sabab eta ramala, sarta ucapkeun ka maranéhna, Kieu timbalan Gusti Allah: Tenjo, eh umat Kami, Kami baris muka kuburan-kuburan maraneh, sarta ngajadikeun maraneh kaluar ti jero kuburan-kuburan maraneh, jeung mawa maraneh ka tanah Israil. Jeung maraneh bakal nyaho yen Kami teh PANGERAN, waktu Kami geus muka kuburan-kuburan maraneh, eh umat Kami, sarta ngaluarkeun maraneh ti jero kuburan-kuburan maraneh, sarta nempatkeun Roh Kami di jero maraneh, tuluy maraneh bakal hirup, jeung Kami bakal netepkeun maraneh di tanah maraneh sorangan; mangka maraneh bakal nyaho yen Kami, PANGERAN, geus ngandika kitu, sarta geus ngalaksanakeunana, dawuhan PANGERAN.” Yehezkiel 37:9–14.

Éta napas tina nubuat Yehezkiel téh nyaéta amanat panyegelan, sabab éta asalna ti opat penjuru angin.

Sanggeus ieu, sim kuring ningali opat malaikat nangtung dina opat juru bumi, nyekel opat angin bumi, supaya angin ulah niup ka bumi, ka laut, atawa ka hiji tangkal ogé. Tuluy sim kuring ningali malaikat séjén naék ti beulah wétan, mawa meterai Allah anu hirup; anjeunna sasauran ku sora tarik ka opat malaikat anu dipaparin kawasa pikeun ngaruksak bumi jeung laut, saur-Na, “Ulah ngaruksak bumi, boh laut, boh tatangkalan, nepi ka kami geus nempatkeun meterai kana tarang para abdi Allah urang.” Wahyu 7:1–3.

Opat angin timbul ti wetan, sarta sacara nubuat, Islam téh boh “angin wetan” boh “barudak wetan.” “Napas” dina kitab Yézékiel, anu ngarobah awak-awak nu geus kabentuk jadi “pasukan anu kacida gedéna jeung pohara lobana,” nyaéta pesen anu nyégel saratus opat puluh opat rébu. Pesen panyegelan dina Wahyu pasal tujuh timbul ti wetan. Pesen éta nyaéta pesen Ceurik Tengah

Peuting, sarta Zépanya nétélakeun éta minangka trompet “gera ngalawan kota-kota anu dibénténg, jeung ngalawan munara-munara anu luhur.”

Munara nyaéta lambang garéja.

“Dina ieu misil, juragan imah ngagambarkeun Allah, kebon anggur ngagambarkeun bangsa Yahudi, jeung pager ngagambarkeun hukum ilahi anu jadi panangtayungan maranéhna. Munara téh lambang Bait Allah.” *The Desire of Ages*, 597.

Hiji kota nyaéta hiji karajaan dina nubuat Alkitab. Kapausan téh “Babul,” “kota gedé éta.” Perancis sarta sanggeusna Amérika Sarikat nyaéta “kota gedé,” milik “Sodom jeung Mesir.” Yerusalem nyaéta “kota gedé,” anu turun ti sawarga. Amanat Sepanya ditujukeun ngalawan kota-kota jeung munara-munara, atawa ngalawan gabungan garéja jeung nagara, anu ku hartina sorangan mangrupa gambar sato galak. Ieu téh amanat “rahasia” dina Daniel pasal dua.

Pas saméméh dekrit hukum Minggu, nyaéta ujian patung emas Nebukadnesar dina Daniel pasal tilu, mayit-mayit hudang sarta dirobah jadi hiji pasukan anu gagah perkasa pikeun ngumumkeun talatah anu ngaidéntifikasi jeung nentang kabentukna paduan gereja jeung nagara, bari ogé ngaidéntifikasi yén Islam téh alat pituduh pangawasa Allah anu ku Mantenna dipaké pikeun ngalaksanakeun pangadilan-Na ka jalma-jalma anu maksa ibadah Minggu, sakumaha anu geus dilakukeun-Na dina sajarah baheula. Talatah éta ngaidéntifikasi yén nalika patung éta geus mekar sapinuhna, sarta maksa tanda sato galak, mangka pangadilan éta bakal ditepikeun.

Dina Daniel pasal tilu teu aya rujukan langsung kana gambar sato galak anu ngarah ka jeung ngahontal kadewasaanana dina hukum Minggu, tapi moal aya pesen katilu tanpa pesen kahiji jeung kadua, sabab Daniel pasal dua kudu kaasup dina panyingkepan bebeneran-bebeneran anu dilambangkeun dina Daniel pasal tilu. “Rahasia” tina impian ngeunaan gambar dina pasal dua nandakeun umat Allah nu datang ka ngarti kana implikasi hirup jeung pati tina gambar sato galakna Nebukadnesar.

Logika anu disucikeun nuntut yén nalika Nebukadnésar netepkeun yén manéhna rek ngayakeun upacara pangbakti ka brahala emasna, brahala éta kudu heula diwangun, sarta para musisi kudu latihan heula kana musik anu baris dipaénkeun dina éta upacara. Kudu aya persiapan ti heula dina pangwangunan anu lumangsung salila sawatara mangsa, kalayan panggalian, pondasi anu diteundeun, parancah, jeung para pagawé anu datang jeung indit, sarta éta persiapan téh nyaéta ngabentuk gambar tina impian Nebukadnésar, tapi kareueus Nebukadnésar nangtukeun pikeun nyieun gambar ngan ukur tina hiji sato galak, lain sakabéh karajaan-karajaan tina nubuat Alkitab. Pangwangunan gambar éta nyaéta ujian anu umat Allah kudu lulus saméméh mangsa kasempetan rahmat ditutup, jeung saméméh maranéhna disegel, saméméh musik dimaénkeun.

Logika anu disucikeun ogé ngébréhkeun yén Sadrak, Mesak, jeung Abednego lain hiji-hijina budak Ibrani anu nyaksian persiapan anu dilakukeun ti heula pikeun pangbaktian ka arca emas éta. Maranéhna ngan saukur hiji-hijina urang Ibrani anu ngartos kana implikasi tina persiapan-persiapan éta minangka pangéling-ngéling hirup jeung maot, tuluy ngayakeun persiapan pribadi sorangan pikeun nyanghareupan krisis anu bakal datang.

Dina petikan ti Sister White dina awal ieu artikel, anjeunna lain ngan ukur nyaluyukeun parentah Sepanya jeung arca emas Nebukadnesar sarta hukum Minggu, tapi anjeunna ogé nangtukeun parentah anu teu adil tina Yesaya.

Cilaka maranéhna anu netepkeun katetepan-katetepan anu teu adil, jeung anu nulis kakejeman anu geus maranéhna parentahkeun; pikeun nyasabkeun nu malarat tina pangadilan, jeung ngarampas hak jalma miskin ti umat Kami, sangkan para randa jadi mangsana, jeung sangkan maranéhna ngarampok nu yatim! Jeung naon anu rek maranéh lakukeun dina poé pamariksaan, jeung dina karuksakan anu bakal datang ti kajauhan? ka saha maranéh bakal ngungsi pikeun pitulung? jeung di mana maranéh bakal ninggalkeun kamulyaan maranéh? Yesaya 10:1–3.

“Ketetepan anu teu adil” dina kitab Yesaya téh nya éta hukum Minggu, sarta éta téh “poé pangdatangan” jeung “karuksakan” pikeun Amérika Sarikat, sabab “murtadna bangsa” dituturkeun ku “ruksakna bangsa.” Numutkeun ka Yesaya, dina mangsa hukum Minggu, anu ogé mangrupa patung emasna Nebukadnésar, “karuksakan” éta “bakal datang ti kajauhan.”

Émut ieu, sarta tunjukkeun yén maranéh téh lalaki-lalaki anu teges; élingkeun deui ieu dina pikiran, hé para palanggar. Émut kana perkara-perkara baheula ti jaman purba; sabab Kami téh Allah, jeung taya deui nu séjén; Kami téh Allah, jeung taya nu sarua jeung Kami, anu nganyatakeun ahir ti mimiti, jeung ti jaman baheula perkara-perkara anu can kajadian, nyebutkeun, Rancangan Kami bakal tetep nangtung, sarta Kami bakal ngalaksanakeun sagala kahayang Kami; ngagero manuk nu galak ti wetan, nyaéta jalma anu ngalaksanakeun pituduh Kami ti nagri anu jauh; enya, Kami geus ngucapkeunana, Kami ogé bakal nganteurkeunana kajadian; Kami geus nangtukeunana, Kami ogé bakal ngalaksanakeunana. Dangukeun Kami, hé maranéh anu haténa teuas, anu jauh ti kabeneran: Kami ngadeukeutkeun kabeneran Kami; éta moal jauh, jeung kasalametan Kami moal nunda-nunda; sarta Kami bakal netepkeun kasalametan di Sion pikeun Israil, kamulyaan Kami. Yesaya 46:8–13.

Yesaya netepkeun ieu petikan dina ahir mangsa panundaan, sabab harita “kasalametan-Na” moal deui “ngalalangsar.” Ieu lumangsung dina ahir tilu satengah poé dina Wahyu pasalABELAS. Ahir mangsa panundaan ditandaan ku datangna amanat Panjerit Tengah Peuting, nalika bala gede Yehezkiel nangtung. Nalika maranéhna nangtung, maranéhna diangkat jadi panji dina Wahyu pasalABELAS.

Sarta sanggeus tilu poé satengah, Roh kahirupan ti Allah asup ka maranéhna, tuluy maranéhna nangtung dina sukuna; sarta kasieun anu kacida hébna tumiba ka jalma-jalma anu ningali maranéhna. Jeung maranéhna ngadéngé sora anu tarik ti sawarga, nyarios ka maranéhna, “Naék ka dieu.” Tuluy maranéhna naék ka sawarga dina hiji mega; sarta musuh-musuhna nenjo maranéhna. Dina jam anu sarua kajadian lini anu gedé, sarta sapuluh sahiji ti kota éta rubuh, jeung dina éta lini paéh jalma tujuh rébu urang; ari sésana kacida sieunna, tuluy muji kamulyaan ka Allah nu di sawarga. Cilaka anu kadua geus kaliwat; jeung, lah, cilaka anu katilu gancang datang. Wahyu 11:11–14.

Dua saksi dina Wahyu pasalABELAS naék ka sawarga minangka panji, dina jam anu sarua jeung lini, nyaéta hukum Minggu. Dina waktu éta, atawa sakumaha ceuk Yohanes, “dina jam éta,” nurutkeun Yesaya pasal opat puluh genep, Allah nyaur “jalma éta” anu ngalaksanakeun

pangersa-Na, anu ogé nyaéta “manuk galak ti wetan”. Manuk galak éta, nyaéta “jalma” anu ku Allah dipaké pikeun ngalaksanakeun pangersa-Na, asalna ti “nagara anu jauh”. Dina Yesaya pasal sapuluh, dina waktu “kaputusan anu teu adil” anu nyaéta hukum Minggu, “kajurungna” Amérika Sarikat datangna ti “jauh.” “Wetan” téh lambang Islam, sabab dina nubuat maranéhna téh duanana disebut “barudak wetan,” jeung “angin wetan.” “Manuk” dina nubuat téh agama, sakumaha digambarkeun ku Babul jadi kurungan pinuh ku manuk-manuk anu pikageuleuheun jeung najis. “Manuk galak” anu datang ti hiji nagara anu jauh di wetan, nyaéta agama Islam.

Jeung manéhna ngagorowok kalawan sora anu tarik pisan, saurna, “Babul anu agung geus rubuh, geus rubuh, sarta geus jadi tempat cicing sétan-sétan, jeung panyumputan unggal roh jahat, sarta kurungan unggal manuk najis jeung pikageuleuheun.” Wahyu 18:2.

Paguyuban tilu-rangkeupan Babul modéren ngagambarkeun tilu wangun pamaréntahan, sarta ogé tilu wangun agama. Agama Perserikatan Bangsa-Bangsa nyaéta spiritualisme, agama Amérika Serikat nyaéta Protestanisme murtad, jeung agama paus nyaéta Katolik. Sakabéh paham kaagamaan éta sawatara kali dilambangkeun minangka awéwé, tapi ogé minangka manuk. Kakuatan agama jeung pulitik Perserikatan Bangsa-Bangsa, kalayan Amérika Serikat salaku raja utama, anu nempatkeun kakapausan dina tahta bumi. Dina kitab Zakaria, aya dua manuk anu ngadegkeun paus, anu ku rasul Paulus dina 2 Tesalonika diidentifikasi minangka “anu jahat” téa.

Tuluy malaikat anu nyarita ka kuring indit ka hareup, sarta pok ka kuring, “Angkat ayeuna panon maneh, sarta tingali, naon ieu anu keur maju ka hareup.” Tuluy ceuk kuring, “Naon éta?” Saur anjeunna, “Ieu téh hiji efa anu keur maju ka hareup.” Saur anjeunna deuih, “Ieu téh rupa maranéhna di sakuliah bumi.” Jeung, behold, aya hiji talenta timbel anu diangkat; sarta ieu téh hiji awewe anu diuk di tengah-tengah efa. Saur anjeunna, “Ieu téh kajahatan.” Tuluy anjeunna ngalungkeun éta ka tengah-tengah efa; sarta anjeunna ngalungkeun beurat timbel kana sungutna. Tuluy ku kuring diangkat panon, sarta ningali, jeung, behold, kaluar dua awewe, sarta angin aya dina jangjang maranéhna; sabab maranéhna boga jangjang kawas jangjang bango; sarta maranéhna ngangkat efa éta di antara bumi jeung langit. Tuluy ceuk kuring ka malaikat anu nyarita ka kuring, “Ka mana maranéhna mawa efa éta?” Saur anjeunna ka kuring, “Pikeun ngawangunkeun hiji imah keur éta di tanah Sinear; sarta éta bakal diteguhkeun, sarta ditempatkeun di dinya dina dasar dirina sorangan.” Zakaria 5:5–11.

Hiji efa téh wadah anu dipaké pikeun ngukur. Dua awewe anu nempatkeun eta efa, atawa wadah anu di tengahna kapapaan linggih, nyaéta dua garéja. Dua agama bakal nyandak agama anu dijentrekeun dina Kitab Suci minangka “that wicked” sarta ngawangunkeun imah keur dirina di tanah Sinear. Sinear téh ngaran séjén pikeun Babul, sarta garéja Katolik nyaéta Babul nu agung dina poe-poe panungtungan.

Dua awéwé anu “ngadegkeun” awéwé jahat di Babul, boga “angin dina jangjangna.” Awéwé-awéwé éta ogé manuk, sabab maranéhna boga “jangjang,” sarta alesan maranéhna pikeun nempatkeun éta awéwé téh “angin” Islam, sabab Islam ngahijikeun leungeun unggal jalma. Awéwé anu diangkat éta, geus kajebak dina efa ti saprak tatu maéhna dina taun 1798, sabab aya batu timah anu geus diteundeun kana sungut efa tempat manéhna aya. Tapi nalika musik upacara ibadah Nebukadnesar dimimitian, dua awéwé tina Protestanisme murtad jeung Spiritualisme nyabut batu

timah éta, sarta ngangkat sirah kadalapan, anu asalna tina anu tujuh.

“Waktu urang ngadeukeutan kana krisis panungtungan, kacida pentingna supaya aya kasaluyuan jeung kasatunggalan di antara alat-alat Gusti. Dunya pinuh ku badai, perang, jeung pasalisihan. Tapi dina hiji hulu—kakawasaan kapapaan—jalma-jalma bakal ngahiji pikeun ngalawan Allah dina diri saksi-saksi-Na. Kasatunggalan ieu dikukuhkeun ku si murtad agung. Bari manéhna ngupayakeun ngahijikeun para agénna dina merangan bebeneran, manéhna bakal digawé pikeun mecah jeung ngabubarkeun para pangabela éta. Sirik, prasangka goréng, omongan goréng, dipaparin ku manéhna pikeun nimbulkeun paséa jeung pacengkadan.”
Testimonies, jilid 7, 182.

Persatuan tilu rupa ngangkat kapausan jadi hulu, sabab maranéhna boga maksud pikeun ngancurkeun bangsa anu henteu dipikahayang.

Sabab, tempo, musuh-musuh Anjeun nyieun kaributan; sarta jalma-jalma anu ngabenci ka Anjeun geus ngangkat huluna. Maranéhna geus nyieun piwuruk anu licik ngalawan umat Anjeun, sarta geus musyawarah ngalawan jalma-jalma pilihan rusiah Anjeun. Maranéhna geus ngucap, Hayu, urang putuskeun maranéhna nepi ka henteu jadi bangsa deui; supaya ngaran Israil ulah aya deui dina pangéling-éling. Jabur 83:2–4.

Hiji manuk ngagambarkeun hiji agama, sarta “manuk buas ti wétan” anu ku Allah dipanggero dina “jam” hukum Minggu, nalika amanat Panjerit Tengah Peuting keur diproklamasikeun, nyaéta Islam. Ku sabab éta, dina jam éta pisan, nalika nu paéh anu dihirupkeun deui naék ka sawarga jadi panji, “cilaka” anu katilu tina Islam datang kalawan gancang. Ieu sababna Yesaya nyatakeun dina ayat kahiji pasal sapuluh, “Cilaka” ka maranéh anu netepkeun katetepan-katetepan anu teu adil. “Cilaka-cilaka” dina Wahyu nyaéta Islam, sarta Islam téh pangadilan pangersa, atawa pakakas, atawa iteuk (Yesaya 10:5) anu digunakeun ku Allah pikeun ngahukum Amérika Sarikat lantaran maksa ibadah Minggu.

Yesaya pasal opat puluh genep, ngaidentifikasi “manuk buas ti wetan” minangka “jelema anu ngalaksanakeun piwuruk Kami.” Eta “jelema” téh Islam, sarta anjeunna disebut “ti nagri anu jauh,” sabab Allah geus “nangtukeun” pikeun ngahakiman Amérika Sarikat, sarta satuluyna dunya, ku sabab panguatkeun poé Minggu, sakumaha Anjeunna geus ngalakukeun dina mangsa baheula ka Roma kapor jeung opat tarompet kahiji, tuluy ka Roma kapausan dina tarompet “Cilaka” kalima jeung kagenep. Maksud-Na dina Yesaya pasal opat puluh genep nyaeta pikeun ngagero “manuk buas ti wetan,” sarta Anjeunna ngawartosan ka umat-Na anu mikahayang ngarti kana piwuruk jeung maksud-Na, “Ingetlah kana perkara-perkara baheula ti jaman kuna: sabab Kami téh Allah, jeung teu aya deui nu sejen; Kami téh Allah, jeung teu aya anu sarua jeung Kami, Anu ngembarkeun ahir ti mimiti, jeung ti jaman baheula perkara-perkara anu can kajadian, saur-Na, Piwuruk Kami bakal tetep nangtung, sarta Kami bakal ngalaksanakeun sagala kersa Kami.”

Dina ayat katilu dina Yesaya pasal sapuluh, Yesaya nyatet tilu patalékan anu penting:

Jeung maraneh rek naon dina poe pangadilan, jeung dina karuksakan anu bakal datang ti kajauhan? ka saha maraneh rek ngungsi pikeun pitulung? jeung di mana maraneh rek ninggalkeun kamulyaan maraneh? Yesaya 10:3.

Patarosan panungtung netelakeun yén nagri anu mulya téh kaleungitan kamulyaanana ku dekrit anu teu adil. Kamulyaan Amérika Sarikat nyaéta Konstitusi, anu dibalikeun sagemblengna dina hukum Minggu.

“Jeung Konstitusi ngajamin ka rahayat hak pikeun pamaréntahan ku dirina sorangan, ku netepkeun yén para wawakil anu dipilih ku sora rahayat kudu ngadamel jeung ngalaksanakeun hukum. Kabébasan iman agama ogé dipaparinkeun, unggal jalma diidinan nyembah ka Allah nurutkeun pituduh nuranina. Républikanisme jeung Protestanisme jadi prinsip-prinsip dasar bangsa éta. Prinsip-prinsip ieu mangrupikeun rusiah kakawasaan jeung kamakmuranana.” *The Great Controversy*, 441.

Nyaéta Konstitusi anu nangtukeun kamulyaan anu ditinggalkeun dina lebu nalika hukum Minggu diberlakukan.

“Waktu bangsa anu ku Allah geus digarap ku cara anu kacida endahna, sarta anu ku Anjeunna geus dipayungan ku taméng Kakawasaan Nu Mahaagung, ninggalkeun asas-asas Protestan, sarta ngaliwatan badan législatifna méré pangrojong jeung dukungan ka Romanisme dina ngawatesan kabébasan agama, mangka Allah bakal nindak dina kakawasaan-Na sorangan pikeun umat-Na anu satia. Kakelaliman Roma bakal dijalankeun, tapi Kristus teh pangungsian urang.” *Testimonies to Ministers*, 206.

Dina “parentah anu teu adil” nurutkeun Yesaya, nyaéta hukum Minggu, kamulyaan Amérika Sarikat parantos sirna, sarta éta langsung ngajawab patalékan kadua Yesaya nalika sacara nubuatan ngungsi ka Perserikatan Bangsa-Bangsa, nyaéta pasamuhan sapuluh raja dina Wahyu pasal tujuh belas, pikeun néangan pitulung dina nyanghareupan serangan Islam tina “Cilaka” anu katilu. Patarosan kahiji tina tilu patarosan éta netelakeun kaayaan karuksakan hukum Minggu anu nyababkeun Amérika Sarikat ngamimitian pagawéanana anu salajengna, nyaéta maksa sakumna dunya narima gabungan garéja jeung nagara, sakumaha dilambangkeun ku ngahijina Perserikatan Bangsa-Bangsa jeung Garéja Katolik, kalayan paus ngawasa hubungan anu teu suci éta. Karuksakan éta disebutna “poé pamariksaan”. Sakabéh kanyataan nubuatan ieu saajar jeung ibadah pangbakti Nebukadnesar pikeun arca emas.

Urang baris neruskeun pasal katilu tina Daniel dina tulisan salajengna.

“Dina sajarah Nebukadnésar jeung Bélsasar, Allah nyarios ka umat jaman kiwari. Hukuman anu bakal tumiba ka pangeusi bumi dina mangsa ieu téh ku sabab maranéhna nampik cahaya. Panghukuman urang dina pangadilan moal asal tina kanyataan yén urang geus hirup dina kasalahan, tapi tina kanyataan yén urang geus ngalalaworakeun kasempetan-kasempetan anu dikirim ti Sawarga pikeun manggihan bebeneran. Sarana pikeun jadi wawuh kana bebeneran aya dina jangkauan saréréa; tapi, saperti raja anu nurut kana hawa napsu jeung mikiran dirina sorangan, urang leuwih merhatikeun hal-hal anu ngareuah-reuah ceuli, anu nyugemakeun panon, jeung anu ngamareuman kahayang létah, tibatan hal-hal anu ngabeungharan pikiran, nyaéta harta-harta bebeneran ilahi. Ngan ku jalan bebeneran urang bisa ngajawab patalékan anu agung, ‘Naon anu kudu ku abdi dipigawé supaya salamet?’” *Bible Echo*, 17 Séptémber 1894.